

Offret

Den samiska religionen hade ingen kyrka, inga präster eller heliga skrifter.

Det fanns inga centralt styrda direktiv om hur religionen skulle utövas.

Tron och riterna var en del av det dagliga livet. Riterna följde också naturårets cykler.

Hur man gjorde uppoffringar varierade från område till område och från familj till familj. De allra flesta offerceremonier utfördes i hemmet, i kåtan eller på det tillfälliga boendet, vistet. Det var kvinnor och män, var för sig eller tillsammans, som offrade. Det är svårt att se några spår av dessa ceremonier idag. Man offrade mat och dryck, djur som tuppar, katter, getter, boskap och hästar, men framför allt offrade man renar. Alla skeden av livet gav upphov till uppoffringar. Dagliga måltider, graviditet och förlossning, sjukdom och andra kriser, men också lycka och framgång.

I samband med renslakten på hösten var det vanligt att man offrade för renarnas bästa och för sin egen renlycka. Vid andra tillfällen kunde delar av jaktbytet eller fisken offras för jakt och fiskelycka.

Renen som skulle offras märktes med en färgad tråd i örat. När tiden var inne dödades och slaktades renarna. Nospartiet, öronen, ögonen, hjärtat och lungorna och en bit kött från varje del gavs till det gudomliga. Det andra köttet var tillagat och alla åt tillsammans. Inget skulle gå till spillo. De märgsplittrade benen lämnades kvar på offerplatsen, tillsammans med delar av det offrade djuret. Sejten och trästolpar på platsen var insmorda med djurets blod.

På vissa offerplatser runt 1000-talet offrades smycken, mynt och pilspetsar.

Varför lades de ner, vem var de avsedda för? Det är frågorna vi funderar över.

Att offra var ett sätt att kommunicera med den gudomliga världen. Det var att ge och ta från båda håll. Om kommunikationen inte fungerade var man tvungen att överge offerplatsen och hitta nya platser och nya sätt att mötas.